

PAUL CLEAVE

# martorul durerii

Traducere:  
Timea Kovacs

NICULESCU  fiction

# 1

Gândurile lui James, în timp ce stă întins în pat, tind să graviteze în jurul a ceea ce tocmai a urmărit sau citit – lucru care nu este grozav, dacă ceea ce tocmai a urmărit sau citit este o poveste despre clovni ucigași care se ascund în dulap. Pe deplin conștienți că zgomotele nocturne nu fac decât să îl împiedice să adoarmă, părinții lui își mențin vocile șoptite, dar ce aude acum sunt zgomote de zi: bătăi în ușă urmate de voci, urmate de certuri, toate la – se uită la ceasul de pe noptieră – 23.00. Nu își poate da seama despre ce este cearta, dar nu îi place cum sună, și nici bufniturile și loviturile care urmează.

*Ce se întâmplă acolo jos?*

Întrebarea îl face să se ridice în picioare. Camera lui este scufundată în întuneric. Lampa de veghe e în dulap de doi ani, după ce Hazel l-a tachinat pentru că încă o mai folosește. Își croiește încet drum până la ușă prin câmpul minat de jucării, jucării pe care trebuia să le strângă, dar nu a făcut-o. Nu le poate vedea, dar nici nu este nevoie. Are una dintre acele memorii cu care poate ieși dintr-o cameră și, luni mai târziu, îți poate spune unde se află tot ce era în ea. Memoria lui este atât de bună, încât se teme că într-o zi îi va exploda creierul de la reținerea tuturor lucrurilor. Deschide ușa încet și pășește pe hol. Trece pe lângă camera lui Hazel; în mod nesurprinzător, ea a adormit cu tot zgomotul.

De la parter, mama lui spune:

— Te rog, nu face asta.

Teama din vocea ei îi îngheață sângele, dar *palma* care urmează îl transformă în gheață, astfel încât, atunci când vrea să mai facă un pas spre scări, picioarele îi cedează și trebuie să se agațe de perete.

— Nu, spune tatăl său, cu aceeași teamă în glas. Te rog, nu.

Pieptul lui James se strânge în jurul inimii. Lumea se înceteșează în timp ce se luptă să respire. În fața lui există un unghi din care se poate vedea jos, în camera de zi, lucru pe care l-a făcut când părinții lui se uitau la filme de groază. Din moment ce picioarele îi sunt oricum inutile, se rostogolește pe burtă și se furișează încet pe covor.

— Unde este?

— Nu știu despre ce vorbești, spune tatăl său. Te rog, ai greșit casa, ai greșit...

Încă o palmă, iar James își acoperă gura pentru a-și înăbuși țipătul. Mai multe bubuituri și lovituri de la parter. Trebuie să sune la poliție, dar nu poate – părinții lui spun că este prea tânăr pentru un telefon mobil, iar același lucru este valabil și pentru Hazel, deși toți prietenii lor au așa ceva. Iar ca lucrurile să fie și mai rele, părinții lui au renunțat la telefonul fix cu ani în urmă. Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să trimită un mesaj online de pe calculator unuia dintre prietenii săi, dar toți dorm. Poți să trimiți un e-mail la poliție?

Se vede camera de zi. Este luminată. Poate vedea jumătatea inferioară a unui bărbat, îmbrăcat în pantaloni negri și pantofi negri. Un străin. Încă o mișcare înainte, iar acum poate vedea pe cineva de mărimea și forma tatălui său, în hainele tatălui său, îngenuncheat pe podea, cu o față de pernă pe cap. Este o pată de sânge pe fața de pernă. Acel

cineva este lângă mama sa, și aceasta tot în genunchi, tot cu o față de pernă pe cap.

Străinul spune:

— Doar spune-ne unde este.

— Nu este...

Tatăl său se clatină înapoi când este lovit peste față, dar înainte de a cădea, bărbatul care l-a lovit îl apucă de cămașă pentru a-l ține drept. James nu își poate da seama cu cine vorbește când spune:

— Du-te și adu copiii. Apoi apare un al doilea bărbat, și acesta îmbrăcat tot în haine închise la culoare și având și o cagulă de schi. În filme, monștrii sunt întotdeauna zombi, sau vampiri, sau niște mutanți ciudați, dar în acest moment creierul lui de unsprezece ani îi spune că s-a înșelat în tot acest timp. Ceea ce vede acum sunt monștri. *Monștri adevărați.*

Al doilea om – al doilea monstru – vine spre scări.

— Nu!, țipă tatăl său, dar primul monstru se întoarce și îl lovește din nou.

*Dacă nu te ridici, îți vor face rău. Te vor omorî.*

Se îndepărtează de scări. Picioarele lui sunt gelatină, podeaua nisipuri mișcătoare, pereții sunt lateralele unei bărci care se scufundă. Dar să rămâi pe podea înseamnă să fii capturat. Se prinde de perete și se ridică în picioare, apoi se împiedică până în camera lui Hazel. Reușește să deschidă ușa și o închide ușor în urma lui. Nu are cum să o încuie, iar el nu este suficient de puternic pentru a o bloca cu mobila grea. Traversează camera. Hazel nu se mișcă până când el nu trage draperiile și deschide fereastra. Mai este timp să urce pe acoperiș? Îl aude pe al doilea monstru pe scări.

— Ce... ce faci? James?

O scutură și, cu voce joasă, șuieră:

— Trebuie să plecăm.

— Ce...?

Își duce degetul la buze și o apucă de mână.

— Sunt monștri în casă. Trebuie să ieșim pe fereastră.

Hazel are paisprezece ani, dar se comportă ca și cum ar avea șaisprezece. Își smulge mâna și, mai alertă acum, spune:

— E prea târziu să jucăm unul dintre jocurile tale imature, James.

În ultimul an a descoperit că îi place să spună „jocuri” și „James” în aceeași propoziție.

— Trebuie să plecăm!, spune el, renunțând la șoaptă în speranța că ceea ce nu poate transmite prin cuvinte poate transmite prin volum. O apucă din nou.

— Nu plec nicăieri. Acum ieși din camera mea!

Ea îl împinge la o parte. O dungă de lumină apare sub ușa dormitorului în timp ce lumina de pe hol se aprinde.

Plângând acum, el spune:

— Te rog, Hazel, te rog.

Lacrimile lui îi dau de gândit. Ea nu îi vede, dar îi aude. Dar este prea târziu. Ușa se deschide. Cel de-al doilea monstru este luminat din spate de lumina holului. E uriaș. De două ori mai mare decât toți pe care i-a văzut vreodată.

Hazel îngheață. James la fel.

— Vino cu mine acum, spune monstrul, cu o voce gravă.

— Nu, spune James, atât de speriat, încât nu este sigur că a vorbit suficient de tare încât să fie auzit.

Dar a fost, pentru că monstrul arată cu degetul spre ei și spune:

— Mai spuneți-mi o dată „nu” și vă omor.

Hazel îl ia de mână pe James.

— Aveți trei secunde. După aceea vă rup oasele.

James își amintește de cărțile pe care le-a citit – au fost atât de multe, dar nu își poate aminti o scenă ca aceasta. În ele, toți copiii, care sunt adesea de vârsta lui, sunt atât de curajoși. Unii dintre ei chiar rezolvă mistere.

— Venim, spune el, dar nu are nicio intenție în acest sens. Fereastra deschisă le dă acces la acoperiș, apoi la gard, apoi la stradă, la vecini, la poliție.

*Puteți trece amândoi?*

Nu, nu amândoi.

O trage de braț pe Hazel și ea se ridică din pat. Tremură.

— Unu, spune monstrul.

Dacă un copil ar fi curajos, nu ar face tot ce îi stă în putință pentru a-și proteja sora?

— Doi.

Chiar și o soră care și-ar dori ca părinții să ducă frățiorul la o fermă abandonată și să îl lase în urmă?

— Trei.

O răsuțește pe Hazel spre fereastră.

— Du-te!

Ea nu pleacă. În schimb, se întoarce spre James.

— Pleacă! De data asta el o împinge, apoi atacă monstrul, pentru că asta fac băieții curajoși, e David și Goliat, dar David a învins, așa că poate...

Monstrul îl ia pe James de pe podea și îl aruncă în bibliotecă. Se izbește de ea și aterizează greoi pe podea; cărți, rame foto, o lampă, câteva păpuși, toate căzând în jurul lui. Un strigăt al tatălui său de jos este întrerupt. Monstrul ajunge la fereastră și o apucă pe Hazel. În ciuda căzăturii, podeaua nu se mai simte ca nisipurile mișcătoare și nici picioarele ca gelatina. Ridică lampa, se ridică în picioare și îl izbește în



spate pe monstru. Reacția este instantanee, monstrul se rotește și îl lovește pe James cu dosul palmei peste față atât de tare, încât acesta ajunge înapoi pe podea, dar mișcarea îl face să piardă controlul asupra lui Hazel. Ea dispare pe fereastră, țiglele acoperișului zornăind în timp ce se rostogolește și se face nevăzută. A reușit să își oprească căderea?

Monstrul scoate capul pe fereastră să verifice, apoi se întoarce la James. Îl apucă de picior și îl târâște pe hol și pe trepte. Este târât în camera de zi și forțat să se ridice în genunchi. Tatăl lor este cu fața de pernă pe cap și cu brațele la spate. Mama lor este pe o parte, cu o față de pernă pe cap, dar mâinile i-au fost legate în față cu un colier de plastic. Nu își poate da seama dacă este moartă sau inconștientă. Primul monstru pe care l-a văzut stă deasupra lor, cu o armă în mână. A văzut o mie de arme la televizor, dar niciodată una adevărată. Aceasta are un amortizor de sunet. Mobila a fost trasă de la pereți și răsturnată. Tablourile au fost aruncate pe podea.

— Fata a ieșit pe fereastră, spune Monstrul Doi. Se duce după ajutor.

— Găsește-o.

Nu sunt doar doi monștri, ci trei, lucru pe care îl descoperă când Monstrul Doi se îndepărtează și un al treilea îi ia locul. Acel monstru îi sucește mâinile la spate și le prinde cu un alt colier de plastic. În tot acest timp, el continuă să se holbeze la sângele de pe fața de pernă care ascunde fața tatălui său.

— Te rog, spune tatăl său. Pare că nu mai are aer. Panicat. Speriat. Nu îmi răniți familia. Am bani. Nu sunt mulți, poate douăzeci de mii, poate puțin mai mult. Pot să merg la bancă mâine dimineață. Îi poți avea pe toți. Poți să te uiți la

conturile mele online. Poți să vezi ce am. Poți. Dar nu le face rău. Putem să ți-i transferăm dacă asta vrei.

— Spune-ne unde este.

— Nu există niciun seif, spune tatăl său. Dacă ar fi existat un seif, James ar fi știut despre el. În anul în care a aflat că Moș Crăciun nu e real, a umblat prin casă toată luna decembrie, căutând peste tot unde putea fi ascuns un cadou. Nu a văzut niciun seif.

— Există un birou la etaj?

— Da, dar nu este niciun seif.

— Am vrut să fac asta fără să trebuiască să îți omor copiii, dar nu îmi lași de ales, spune Monstrul Unu.

Vezica lui James nu rezistă. Pieptul îl doare foarte tare. Va muri și întotdeauna va fi știut drept copilul care mai întâi a făcut pe el.

*Te rog, Hazel, fugi. Trebuie să fugi și să cauți ajutor.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu există niciun seif!, spune tatăl său, cu o voce panicată. Ia tot ce vrei, orice.

Monstrul Doi se întoarce.

— Târfa aia mică a scăpat.

Ușurarea îl cuprinde pe James. Poliția va veni, iar oamenii ăștia știu asta. Lucrurile se opresc aici.

— Rahat, spune Monstrul Unu.

— Trebuie să plecăm, spune Monstrul Trei. Probabil că bate la ușa cuiva chiar acum.

— Va dura câteva minute până ajunge poliția, spune Monstrul Unu.

— Nu știm asta, spune Monstrul Trei. Și, din câte știm noi, vecinul ăla vine aici chiar acum.

— Ceea ce ar fi o greșeală pentru vecin, spune Monstrul Doi.



— Oricum ar fi, trebuie să plecăm, spune Monstrul Trei.

— Nu înainte de a obține ce vrem.

— Și dacă nu minte? Dacă e casa greșită?

— Nu v-am văzut fețele, spune tatăl său. Nu vă putem identifica. Vă rog, plecați.

Monstrul Unu trage fața de pernă de pe capul tatălui său. Ochiul drept este umflat și închis, buzele îi sunt umflate, are sânge pe bărbie.

— Ultima șansă.

— Nu există niciun seif!

Monstrul Unu îndreaptă arma spre mama lui James. Se aude un *pfift*, iar corpul mamei tresare brusc, apoi o pată roșie de mărimea unei monede apare în mijlocul feței de pernă.

Tatăl său aproape că s-a ridicat în picioare când se aude un alt *pfift*. Nasul lui dispare într-o ceață de sânge, fața i se relaxează și ochii i se pierd. Se prăbușește. James țipă. Abia îl aude pe Monstrul Unu când spune:

— Omoară-l pe puști.

James închide bine ochii și așteaptă acel *pfift*.

Nu trebuie să aștepte prea mult.

## 2

Strada este luminată – mașini de poliție, ambulanțe, presă – toate amestecate cu luminile de la casele învecinate, unde oamenii privesc de pe verande și peluzele din față. Pe stradă sunt instalate bariere, oamenii se apasă de ele, unii pe vârful degetelor, în timp ce alții își întind gâtul pentru o

vedere mai bună. Câțiva și-au adus un binoclu. Unii au cafea. Toți au telefoane mobile, iar majoritatea acelor telefoane sunt îndreptate spre locul crimei.

Barierile sunt date la o parte pentru ca detectivii Theodore Tate și Carl Schroder să poată trece cu mașina. Presa pune întrebări. Cei doi detectivi le ignoră. Tate conduce. Parchează vizavi de casă. Noaptea este caldă, aerul este greu, a fost una dintre acele zile rare de vară, care apar în mijlocul iernii.

— Ești pregătit pentru asta?, întreabă Schroder.

Tate clatină din cap.

— Tu?

— Nu.

Coboară din mașină. Zumzetul vocilor celor care privesc se propagă în aerul cald. Luminile din grădină sunt atât de strălucitoare, încât un avion ar putea ateriza în siguranță. Casa este cu două etaje, ca majoritatea celor de pe stradă. Cartierul este vechi de zece ani, fără garduri în față, dar cu multe grădini îngrijite și peluze secate de culoare din cauza iernii. Ușa de la intrare este larg deschisă. Sunt vreo șase polițiști împrăștiați în jurul casei, păzind-o, dar niciunul înăuntru. Casa a fost verificată și lăsată intactă. Cei doi bărbați se opresc la ușă pentru a-și pune mănuși de latex și botoși de nailon înainte de a intra. În stânga, o bucătărie și o sufragerie în plan deschis, mobilier modern, aparate moderne. Drept înaintea o scară, o balustradă din lemn alb, baluștri înguști, din oțel negru. În dreapta, o cameră de zi, iar în camera de zi trupurile familiei Garrett. Tate se cutremură.

— Isuse, șoptește Schroder.

Faptul că știi ce urmează să vadă nu le atenuază lovitura, și totuși amândoi știi că dacă Hazel Garrett nu ar fi

scăpat, locul crimei ar fi fost altfel. Vecinul la casa căruia a fugit ea – Brian Mann – a alergat până aici după ce a văzut trei bărbați fugind pe ușa din față. James era încă în viață. Medic pensionat de la Urgențe, Mann și-a folosit toate abilitățile pentru a-l ține în viață până la sosirea ambulanțelor.

Nu mai putea face nimic pentru Frank și Avah Garrett.

Frank și Avah sunt prăbușiți pe podea. Mann le-a spus primilor polițiști ajunși la locul crimei că Avah avea o față de pernă pe cap, pe care a scos-o pentru a putea verifica starea ei. Fața de pernă se află lângă trupul ei. Este pe o parte, cu fața lipită de covor, cu ochii deschiși, cu o gaură de glonț în obraz. Tate vrea să îi spună că îi va găsi pe cei care au făcut asta, dar nu spune nimic. Nimeni nu spune nimic. Singurul zgomot vine de la cei de afară. Avah Garrett pare cunoscută.

Se rotește spre Frank. Și lângă trupul lui se află o față de pernă, dar Mann spune că aceea fusese deja îndepărtată. Este pe spate, cu picioarele îndoite sub el. Are o gaură de glonț acolo unde ar trebui să fie nasul. Greu de spus dacă nu cumva pare și el cunoscut.

O altă rotație către un petic de podea unde se află tifon și bandaje și prosoape însângerate, unde James a fost ținut în viață. Printre ele se află o bătă de cricket pe care Mann a adus-o ca armă. Tate nu a mai văzut niciodată atâta sânge. Simte miros de urină. Greu de știut dacă fuga lui Hazel este motivul pentru care restul familiei a fost împușcată sau dacă oricum urmau să fie împușcați cu toții. Pentru oamenii capabili să facă asta, probabil că este ultima variantă.

— Îi recunoști?, întreabă Tate.

Schroder clatină din cap.

— De ce? Tu îi recunoști?

— Pe Avah poate, dar nu sunt sigur de unde.

Tate se rotește. Mai mult mobilier modern răsturnat, un televizor distrus pe jos, opere de artă trase în jos, cu găuri în pânze, o bibliotecă răsturnată.

— Căutau ceva, spune Schroder. Poate un fel de seif de perete.

— Atunci de ce nu le-au spus? Trei bărbați intră în casa ta cu arme – le vei da orice caută.

— Poate că au făcut-o și au fost uciși oricum, caz în care seiful se află în altă cameră.

Se despart. Schroder la parter, iar Tate la etaj. Prima cameră de la etaj este un birou cu vedere spre curtea din spate. Tablourile sunt pe pereți și mobila este la locul ei. Picturile sunt realizate de același artist și se potrivesc cu cele de jos. La o privire mai atentă poate vedea o semnătură. Crede că este Avah Garrett. Peisajele sunt frumoase. Vrea să îl îngroape pe cel responsabil pentru asta într-unul dintre acele peisaje.

Avah și Frank Garrett sunt agenții imobiliari care le-au vândut casa lui și lui Bridget. Își amintește de ei ca fiind calzi și prietenoși.

Urmează dormitorul lui Hazel. Își imaginează cum s-a petrecut totul. Mama și tata ținuti sub amenințarea armei, fără a dezvălui ce voiau să audă bărbații. Ucigașii decid să îi folosească pe copii ca pârghie, dar fiica scapă. Cei trei bărbați trec de la a avea toată noaptea la dispoziție, la a trebui să plece naibii de acolo. Ar fi putut pleca pur și simplu, dar în schimb au ales să execute familia.

Îl găsește pe Schroder în dormitorul principal.

— Ceva?

— Am găsit niște cărți de vizită, spune Schroder. Familia Garrett sunt agenți imobiliari.

— Am văzut. Ne-am cumpărat casa de la ei.

— Ce mică e lumea. Îți amintești multe despre ei?

— Doar că ne-au plăcut foarte mult. Mă duc să vorbesc cu fiica lor.

— Vrei să vin cu tine?

— Mă descurc, spune el și se întoarce jos.

### 3

*James Garrett este în genunchi în camera de zi. Monstrul Doi nu o găsește pe Hazel, ceea ce înseamnă că nu a căzut de pe acoperiș, nu și-a rupt niciun os, primește ajutor. Este speriat, pijamaa îi este udă și simte țeava armei pe capul lui... Așteaptă... așteaptă...*

*Durerea bruscă de cap nu seamănă cu nimic din ce a mai trăit. Craniul i se sfâșie. Creierul i se extinde și apasă pe marginile zimțate ale rupturii. Luminile camerei de zi pâlpâie, se sting și...*

Chirurgii îl pierd pe James Garrett la ora 23:39. Pierderea de sânge și gravitatea răni fac ca aceasta să fie una dintre cele mai dificile operații pe care doctorul Wolfgang McCoy a trebuit să le facă vreodată. Glonțul a pătruns prin spatele craniului, creând o gaură cât vârful degetului, care s-a extins într-o pânză de păianjen de fracturi. Capul lui James a fost ras și acea pânză a fost tăiată, deschizând o fereastră către creier și rana de dedesubt. Glonțul a intrat pe o traiectorie descendentă, străbătând lobul occipital și intrând în cerebel, și fie s-a oprit acolo, fie pe osul maxilarului. Nu a fost



timp să i se facă o radiografie băiatului pentru a vedea dacă glonțul este întreg sau în fragmente.

Chirurgii încearcă să îl resusciteze și reușesc.

*James rămâne în întuneric doar câteva clipe, înainte ca luminile din camera de zi să sclipească din nou. Zgomotele puternice din urechile lui – țipetele înăbușite – s-au domolit. Stă întins pe o parte. Tatăl său este încă în genuinchi, cu Monstrul Unu îndreptând acum arma spre el. Ce vor acești oameni, acești monștri?*

*O mișcare ușoară din dreapta lui. Mama lui? Da, din nou, o zvâcnire. E încă în viață! Monstrul Unu vede și el zvâcnirea și se întoarce spre ea. Țintește și...*

*Tatăl său țipă, mușchii din gât i se încordează și își rupe legăturile de la spate. Monstrul Unu este prea lent să reacționeze, în timp ce tatăl său sare în sus, îi apucă arma și o îndreaptă spre tavan.*

*O gaură apare lângă lumină și praful de tencuială plouă peste ei. Pac!*

*Lumina explodează. Monstrul Doi deschide focul, un șir de găuri de gloanțe în perete. Tatăl îl răsucește pe Monstrul Unu și îl folosește drept scut. Monstrul se clatină înainte și înapoi în timp ce pieptul îi este sfâșiat de focurile de armă. Luminile din camera de zi pâlpâie... rămân aprinse... mai pâlpâie puțin, apoi se sting.*

A doua oară când chirurgii îl pierd pe James Garrett este la ora 23:44. Funcția principală a lobului occipital este vederea. Chiar dacă băiatul ar supraviețui operației, există toate șansele ca el să fie parțial sau total orb, orbirea fiind doar unul dintre multele scenarii care îi pot schimba viața – sau îi pot pune capăt. Cu toate aceste posibilități, singurul lucru de care este sigur doctorul Wolfgang McCoy, este că James nu va mai fi niciodată băiatul care a fost în această



dimineată. Cei mai mulți oameni împușcați în cap nu trăiesc pentru a povesti, iar cei care trăiesc, nu ajung să o povestească bine. Se aude un vuiet în timp ce defibrilatorul este pornit, cineva strigă „înapoi”, iar corpul lui James tresare în timp ce sute de volți îl străbat. Inima lui începe să bată și...

*Luminile se aprind din nou. James poate auzi sirenele. Se aud tot mai tare. Mama lui se ridică și își trage fața de pernă de pe cap. Are o zgârietură însângerată pe partea laterală a feței de la glonț.*

— *Rahat, spune Monstrul Doi, apoi se întoarce și fuge spre ușă.*

*James se răsucește și îl vede pe Monstrul Trei uitându-se la tatăl său. Există un termen pe care l-a întâlnit în cărțile pe care le-a citit – luptă sau fugi. Monstrul Trei alege lupta. Apucă arma. În același timp, mama sa ia arma Monstrului Unu. Este ca într-unul dintre acele westernuri vechi la care îi place tatălui său să se uite, în care doi bărbați se confruntă pe stradă, citindu-și expresiile unul altuia pentru a ști când să tragă.*

— *Nu, spune mama lui.*

*Dar Monstrul Trei o face. Țintește.*

*Mama trage, iar Monstrul Trei cade.*

*Tatăl său se grăbește și ia arma din mâna Monstrului Trei, dar nu este nevoie – are o gaură de glonț în mijlocul frunții. James nu a mai văzut niciodată un cadavru, nu credea că va vedea unul și nu știe cum se simte când vede unul acum. Încântat, crede el – mai ales în comparație cu alternativele.*

*Mama îl ajută pe James să se ridice.*

— *Ești bine?*

— *Cred că da, spune el. Cu excepția durerii de cap.*

*Mama lui dispare în bucătărie, în timp ce tatăl lui stă de pază la ușă cu arma. Sirenele se aud din ce în ce mai tare. Mama lui se*

întoarce cu o foarfecă. Îi eliberează încheieturile, apoi el face același lucru pentru ea. Îi este frig.

— Hazel trebuie să fi primit ajutor, spune tatăl său.

— Totul va fi bine, spune mama lui.

Luminile de la mașinile de poliție se reflectă în cameră. Tatăl său pune arma pe jos pentru ca polițiștii să nu deschidă focul asupra lui. Intră înăuntru, iar James speră ca acele concluzii la care ajung să fie cele corecte. Îi recunoaște. Săptămâna trecută au vorbit la școala lui despre pericolele drogurilor. Polițist Bligh și polițist May. Bligh este supraponderal, iar uniforma i se întinde la cusături. May are o coadă de cal bine strânsă, care se leagănă când se uită repede prin cameră.

Ei asimilează totul, fac calculele și le fac bine, pentru că Bligh spune:

— Ați făcut o treabă grozavă.

— Ați fost norocoși să supraviețuiți la asta, adaugă May.

— Puteți să le mulțumiți copilor noștri, spune tatăl său. Ei sunt cei care și-au dat seama că suntem în pericol, iar Hazel a fost cea care a cerut ajutor.

— Știm, spune Bligh.

— Copiii voștri sunt niște eroi, spune May.

Luminile din camera de zi pâlpâie.

A treia oară când îl pierde pe James Garrett este la ora 23:48. Sarcina principală a cerebelului este de a controla mișcarea. Dacă pot opri hemoragia, dacă vor reuși să cârpească la loc părțile rupte ale creierului, chiar dacă va exista o zi în care puștiul va ieși din spital respirând, este puțin probabil să o facă pe propriile picioare. Când vine vorba de creier, este ca în Vestul Sălbatic – orice se poate întâmpla – și asta include miracolele. Doctorul McCoy nu este un om

religios, dar asta nu l-a împiedicat să se roage în trecut, când a fost cu mâinile până la încheieturi în interiorul unui pacient, ținând piesele laolaltă, și se roagă acum, se roagă ca acest copil să poată supraviețui.

*Îi supraviețuiesc întinericului în tăcere până când se reaprinde lumina. Pentru o clipă, James a crezut că nu se va mai aprinde.*

— *Mai era un alt bărbat, spune mama lui.*

— *Știm, spune Bligh. L-am arestat deja.*

— *Va merge la închisoare pentru foarte mult timp, spune May. Posibil pentru totdeauna.*

Lui James îi plac polițiștii. Foarte mult. Uneori se gândește că vrea să devină polițist când va crește. Alteori se gândește că i-ar plăcea să fie pompier, sau actor, sau muzician, dar cel mai adesea își dorește să fie scriitor. Vrea să scrie cărți, sau poate să facă filme. Ar fi bun la asta. Profesorii de la școală îi spun mereu că are o imaginație incredibilă. Probabil de aceea, noaptea, când încearcă să adoarmă, mintea lui este neliniștită.

Hazel apare, urmată de doctorul Mann. Doctorul Mann analizează scena și ajunge la aceleași concluzii la care au ajuns și polițiștii. Două cadavre, doi agenți de poliție și familia Garrett în siguranță.

— *Cred că ar trebui să încercăm să te punem pe picioare, îi spune doctorul Mann mamei lui James. Ce-ar fi să te ducem la mine acasă și să dezinfectăm rana, apoi să bem toți niște ciocolată caldă? Cum sună asta?*

James crede că sună mai bine decât tot ce a auzit vreodată. Ceilalți sunt de acord. El va bea două ciocolate calde, dacă părinții îl vor lăsa, și, sperăm, va mânca și prăjitură. Doctorul Mann face cele mai bune ciocolate calde, dar doamna Mann face cele mai bune prăjituri. El speră că vor...